

ת"פ 40422/08/17 - מדינת ישראל נגד עימאד בראנסי

בית משפט השלום בטבריה

ת"פ 40422-08-17 מדינת ישראל נ' בראנסי
תיק חיצוני:

בפני כב' סגן נשיא, השופט ניר מישורי לב טוב
מאשימה מדינת ישראל
נגד
נאשמים עימאד בראנסי

החלטה

1. בפני בקשת ב"כ הנאשם במסגרת "הודעת כפירה" שהוגשה מטעמו לביטול כתב האישום.

2. כנגד הנאשם הוגש כתב אישום המייחס לו ביצוען של עבירות איסור צידת חיית בר מוגנת ללא רישיון ציד או היתר עבירה לפי סעיפים 2 ו- 14(ב) לחוק להגנת חיית הבר, תשט"ו- 1955 (להלן: "החוק") ואיסור ציד בשיטות אסורות (רדיפה בכלי תחבורה ממונע) עבירה לפי סעיפים 5 (4) ו- 14 (א) לחוק.

עובדות כתב האישום מייחסות לנאשם כי ביום 14/05/2015, בשעה 20:30 ובסמוך לה, ברמת סירין, עסק הנאשם יחד עם חאלד טאטור (להלן: "טאטור"), מוחמד טאטור, בנו של טאטור (קטין), וחמזי חמזי (להלן: "חמזי") בציד חזירי בר מרכב מסוג ג'יפ בצבע אדום (להלן: "הרכב"), שהיה רשום על שם הנאשם ושבנו נהג הנאשם.

בעת שטאטור וחמזי, שהיו בעלי היתר מיוחד לפגיעה בחזירי בר במועד האירוע, ירו מהרכב

הנוסע לעבר חזיר בר, נהג הנאשם, שהיה רשום כנלווה בהיתר הציד המיוחד כנ"ל, את הרכב לכיוון חזיר הבר ודרס אותו בכוונת זדון ובמטרה לצוד את החזיר הנ"ל.

חזיר בר הינו חיית בר מוגנת, במעשיו אלה הנאשם צד חיית בר מוגנת בשיטות אסורות רדיפה בכלי תחבורה ממונע, לנאשם לא היה רישיון ציד, לנאשם לא היה היתר למעשיו.

3. טיעוני ב"כ הנאשם :

עמוד 1

- א. הנאשם טוען כי נהיגתו ברכב ושיתופו בציד נעשו מכוח היתר מיוחד שהונפק, טוען עובדתית כי החזיר סטה לנתיב הנסיעה ונכנס תחתיו ולאחר מכן ירה בו אחד הציידים והרגו.
- ב. לפיכך טוען ב"כ הנאשם כי הנאשם פעל במסגרת היתר לציד חזירים ולאחר שהציד תואם עם המאשימה, מתוקף ההיתר מותר היה לנאשם לבצע כל פעולה למעט ירי ואינו זקוק להיתר מיוחד לשבת ברכב כל עוד אינו נוטל חלק בציד. הנאשם אף נרשם במקרה זה כנלווה לציד בהיתר שניתן.
- ג. הנאשם לא ביצע עבירת ציד ללא היתר שעה שחסה תחת ההיתר הנתון לבעלי רישיון הציד שלהם מותר גם לירות בחזירים.
- ד. ההיתר שניתן לנאשם מקנה לו הסמכות לרדוף אחר החזירים על מנת לירות בהם וכי עד אירוע זה הרשתה המאשימה מרדף אחרי החזירים וירי בהם מרכב נוסע. על פי תקנה 6 שהיתה בתוקף בעת האירוע לא היתה סמכות למנהל הרט"ג להתיר ציד מתוך רכב ממונע והסמכות ניתנה רק לאחר תיקון תקנה 6 וכך נרשמו ההיתרים החדשים (ירי מרכב עומד בלבד). המדינה פעלה בניגוד לחוק והתקנות בעת האירוע ויש לזכות הנאשם מחמת הגנה מן הצדק עקב כך שהציידים ברכב לא הועמדו לדין. עוד ציין כי הרובים הוחזרו לציידים ואלו חזרו לעסוק בציד על פי רישיון והיתרים.
- ה. השיהוי הרב בהגשת כתב האישום פגע בנאשם ובהגנות ההליך שכן אי הגשת כתב אישום יצרה ציפייה בקרב הנאשם כי גם הוא לא יועמד לדין, ואינו יכול לקבל אישור זכאות מוקדמת לבקשתו לקבל רישיון ציד כדין. השיהוי אינו מידתי נוכח טענות ההגנה שהעלה.

4. תגובת המאשימה :

- א. טענות הנאשם מהוות טענות מקדמיות אך אינן בגדר מענה לכתב האישום.
- ב. השלב המתאים לניתוח רכיבי העבירות בהם מואשם הנאשם הינו לאחר שמיעת ראיות ולא שלב מוקדם זה.
- ג. עבירת ציד באמצעות דריסת חיית בר מוגנת הינה עבירת ציד לכל דבר וזאת בשיטות אסורות.

- ד. אין בטענה המוכחשת כי ניתנו היתרי ציד בניגוד לחוק כדי להכשיר מעשיו של הנאשם כמפורט בכתב האישום ואין בהתנהלות הרשות כדי ליצור הסתמכות בלב הנאשם כי התנהלותו מותרת.
- ה. תכלית לשון החוק שלא לאפשר לציד יתרון בלתי הוגן (הפנה לאמור בת"פ 49385-06-16 מ"י נ' נאסר אל דין).
- ו. העובדה כי הנאשם קיבל היתר כנלווה אינה מתירה לו לדרוס את חזיר הבר.
- ז. יש לדחות טענת הנאשם לאכיפה בררנית שעה שעדי התביעה 1+2 אינם אחראים למותו חזיר הבר ודריסתו, כי אם הנאשם בתיק וכך עולה מחומר הראיות בתיק.
- ח. הנאשם אינו מואשם בעבירות המופיעות בתקנות (סעיף 6 ו - 6א) , אין מדובר בשיהוי העונה לגדר קבלת טענת "הגנה מן הצדק" והפנה לבג"ץ 6972/96 בנושא.

דין והכרעה :

לאחר עיון בטיעוני הצדדים ובטרם נחשף בית המשפט לחומר הראיות בתיק למעט סרטון המתעד לכאורה האירוע ואשר הוצג בפני בית המשפט לבקשת ב"כ הנאשם מצאתי לדחות טענותיו המקדמיות של הנאשם מהטעמים כדלקמן :

א. הנאשם מואשם בביצוע העבירות הבאות :

עבירת איסור צידת חיית בר מוגנת ללא רישיון ציד או היתר :

על פי סעיף 2 חוק להגנת חיית הבר, תשט"ו-1955 -

"לא יצוד אדם ציד או חיית בר מוגנת, אלא ברשיון ציד או בהיתר על פי סעיף 3."

על פי סעיף 14(ב) חוק להגנת חיית הבר, תשט"ו-1955 -

"העובר עבירה לפי הוראות הסעיפים 2, 3 ו-4 דינו - מאסר שנתיים או כפל הקנס האמור בסעיף 61(א)(3) לחוק העונשין, התשל"ז-1977."

עבירת איסור ציד בשיטות אסורות (רדיפה בכלי תחבורה ממונע) :

5." לא יצוד אדם ציד בשיטות ובאמצעים אלה:

...

(4) רדיפה בכלי תחבורה ממונע"

וכן על פי סעיף 14(א) חוק להגנת חיית הבר, תשט"ו-1955 -

"העובר עבירה על פי חוק זה או על תקנה שהותקנה לפי סעיף 16 למעט על פי פסקה (2), או העובר על תנאי מתנאי רשיון או היתר שניתן על פי חוק זה, דינו, אם אין הוראה אחרת בחוק זה, מאסר שנה אחת או קנס."

ב. טענת הגנה מן הצדק - המסגרת הנורמטיבית :

דוקטרינת ההגנה מן הצדק נדונה בפסיקה בהרחבה בשורה של פסקי דין. הדוקטרינה עוגנה בשנת 2007 במסגרת תיקון מספר 51 לחוק סדר הדין הפלילי [נוסח משולב] התשמ"ב-1982 (להלן: "חסד"פ"), והתיקון עיגן בחקיקה דוקטרינה הילכתית בהוסיפו לרשימת הטענות המקדמיות שהנאשם רשאי להעלותן לאחר תחילת המשפט, טענה נוספת באופן שלסעיף 149 לחסד"פ נוסף ס"ק (10) שלשונו:

" סעיף 149(10) לחסד"פ הגשת כתב האישום או ניהול ההליך הפלילי עומדים בסתירה מהותית לעקרונות של צדק והגינות משפטית".

טרם חקיקת הסעיף הנ"ל חלה דוקטרינת ההגנה מן הצדק כדוקטרינה הילכתית כאמור לעיל.

על מהותה של הדוקטרינה הנ"ל והתפתחותה בפסיקה הישראלית עמד בית המשפט העליון באריכות בפרשת "בורוביץ" (ע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' ד"ר איתמר בורוביץ פד"י נט' (6) 776) כדלקמן:

"הגנה מן הצדק" הינה דוקטרינה הילכתית המכירה בסמכות בית-המשפט לבטל כתב-אישום שהגשתו או בירורו עומדים בסתירה לעקרונות של צדק והגינות משפטית. מקורה של הדוקטרינה במשפט המקובל האנגלי והיא

יושמה (במספר מצומצם של מקרים) גם על-ידי בתי-המשפט בארצות-הברית. בפרשת יפת (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221) ... הכיר בית המשפט בסמכותו הטבועה של בית-המשפט לעכב או לבטל הליך פלילי, בהתקיים אחת מאלו: "משאין באפשרותו להעניק לנאשם משפט הוגן", או, "משיש בניהול המשפט משום פגיעה בחוש הצדק וההגינות" (שם, 370).

...

מאז פסק-הדין בפרשת יפת "שוב אין מקום לוויכוח בדבר עצם קליטתה של הדוקטרינה של 'הגנה מן הצדק' במשפט הפלילי הישראלי" (דברי השופט י' קדמי בבג"ץ 1563/96 כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נה(1) 529, 544) אלא שהלכה למעשה לא זכתה הדוקטרינה ליישום ממשי. בשורה של מקרים, שנדונו לפני בית-משפט זה מאז פרשת יפת, הועלתה לפניו הטענה כי פגם כזה או אחר בפעולתן של רשויות התביעה מצדיק לבטל את כתב-האישום מטעמי הגנה מן הצדק. במקרה אחד ויחיד פסק בית-המשפט לקבל את הטענה (על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי-הדין בתל-אביב-יפו, פ"ד נח(4) 55); ועיון בפסק-דינה של השופטת פרוקצ'יה בפרשה האמורה מעלה, כי המדובר היה במקרה שנסיבותיו חריגות ביותר, אך בכל יתר המקרים שבהם הובאה לפניו הטענה פסק בית-המשפט לדחותה.

...

המבחנים שנקבעו בפרשת בורוביץ (ימשיכו להנחות את בית המשפט בבואו לבחון האם יש לקבל טענה של נאשם לפי סעיף זה" (שם, בפסקה 58).

בע"פ 4596/05 זאב רוזנשטיין נ' מדינת ישראל, נקבע:

"במובנה הנפוץ דוקטרינת ההגנה מן הצדק מאפשרת לבית-המשפט לבטל אישום, בשל כך שלא ניתן להבטיח לנאשם משפט הוגן, או שההעמדה לדין פוגעת בעקרונות הצדק (ע"פ 2910/94 יפת נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(2) 221, 370; בג"צ 1563/96 כץ נ' היועץ המשפטי לממשלה, פ"ד נה(1) 529, 543; בג"צ 5319/97 קוגן נ' הפרקליט הצבאי הראשי, פ"ד נא(5) 67, 94; על"ע 2531/01 חרמון נ' הוועד המחוזי של לשכת עורכי הדין בתל-אביב-יפו, פ"ד נח(4) 55, 77; וע"פ 4855/02 מדינת ישראל נ' בורוביץ ואח', [פורסם בנבו], 31.3.2005).

ההצדקה המרכזית לשימוש בסמכות זו הנה הרצון להבטיח כי רשויות החוק ינהגו באופן ראוי כמתחייב ממעמדן כגוף שלטוני, היא נועדה לשמש בלם לפעילות אכיפה שלוחת-רסן, עיוורת לאינטרסים זולתה, המתכחשת לזכויות הנאשם ולערכים של שלטון-חוק.

זוהי סמכות יוצאת דופן, וכך גם הנסיבות המצדיקות את הפעלתה. היא משלבת בתוכה מארג מורכב של ערכים מתחרים, קידום האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין של עבריינים, בצד ההכרח להקפיד בזכויות הנאשם והרצון להגיע לחקר האמת, אך לא בכל מחיר. הגנה על ביטחון הציבור בצד החובה לשרש שימוש לרעה בכוח שלטוני.

על בית-המשפט הבוחן אם קמה לנאשם הגנה מן הצדק במקרה פלוני, ליתן דעתו לאיזון עדין ומורכב זה. על בית-המשפט "לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שנקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם וזאת

במנותק משאלת אשמתו או חפותו". עליו לבחון אם קיום ההליך הפלילי - חרף הפגמים שנפלו בו - פוגע בתחושת הצדק וההגנות. העדשה דרכה נבחנות במקרה נתון ההצדקות להפעלת הדוקטרינה היא, בעקבות פרשת בורוביץ, רחבה מבעבר ואינה מוגבלת עוד לטעמיה המצמצמים של הלכת יפת, קרי ל"התנהגות בלתי נסבלת של הרשות", שיש בה כדי "לזעזע את המצפון" (שם, בע' 370) תחת זאת, נערכת בחינה תכליתית-מהותית של כלל הנסיבות. "

כאמור לעיל, שוב ושוב הטעימה הפסיקה את שורת הזהירות שבה מוטל על בית-המשפט לנהוג בהחלט הדוקטרינה.

בין היתר צוין, כי "החלטה של 'הגנה מן הצדק'... יש בכוחה למנוע את הרשעתו של מי שאשמתו הוכחה, ויש בכוחה למנוע הטלת עונש חמור על מי שעבירתו מצדיקה לכאורה ענישה חמורה" ו"כיוון שלהחלטה של 'הגנה מן הצדק' עלולות להיות גם השלכות בלתי רצויות מבחינתו של הציבור, גובשה התפיסה שדוקטרינה זו יש להפעיל במשורה ולהגביל את החלטה למקרים נדירים ויוצאי-דופן" (דנ"פ 3039/02 הר-שפי נ' מדינת ישראל, פ"ד נו(4) 337). ברוח זו נקבע, כי במסגרת בחינת הטענה אין די בבדיקת התנהגותה של הרשות, אלא יש לבחון גם את התלות והזיקה שבין מעשי הרשות לבין שאר הנסיבות שלפני בית-המשפט לרבות סוג העבירה.

לא הכול - בקרב המלומדים וכנראה אף בקרב השופטים - דעתם נוחה מאמת המידה שנקבעה בפרשת יפת, המתנה את החלטת הדוקטרינה של הגנה מן הצדק ב"התנהגות שערורייתית" של הרשות. כך, למשל, במאמרם "הגנות מן הצדק כיסוד לביטול אישום - על קו התפר בין המשפט הפלילי למשפט הציבורי", הפרקליט מז (תשס"ד-2003) 42, מביעים המחברים פרופ' ז' סגל והשופט א' זמיר את הדעה, כי "צמצום ההגנה שיסודה בהתנהגות רשויות אכיפת החוק, אך ורק לנסיבות של 'התנהגות שערורייתית, שיש בה משום רדיפה, דיכוי והתעמרות בנאשם', אין בו כדי לענות לקשת הטעמים, העשויים להצדיק את הפסקתו של ההליך הפלילי" (בעמ' 44), וכי חובת הצדק מחייבת שכתב אישום יבוטל "גם במקרים חמורים פחות של חקירה פסולה, שהיו בלתי סביר בהגשת כתב אישום, הפרת הבטחה שניתנה על-ידי רשות, אכיפה בדרנית של החוק והעדר מידתיות בבחירת האמצעי הפלילי" (בעמ' 72).

עיקר עניינה של ההגנה מן הצדק הוא בהבטחת קיומו של הליך פלילי ראוי צודק והוגן. בעיקרון עשויה אפוא ההגנה לחול בכל מקרה שבו קיומו של ההליך הפלילי פוגע באופן ממשי בתחושת הצדק וההגנות כפי שזו נתפסת בעיניו של בית-המשפט. מטרת החלטה של ההגנה היא לעשות צדק עם הנאשם, ולא לבוא חשבון עם רשויות האכיפה על מעשיהן הנפסדים ואולם לרוב (אם כי לא תמיד) תיוחס הפגיעה בצדקתו ובהגנותו של ההליך הפלילי להתנהגות נפסדת של הרשויות, ובמקרים כאלה אכן מוטל על בית-המשפט לבקר את מהלכיהן. ברם, לא כל מעשה נפסד שעשו הרשויות החוקרת או המאשימה או רשות מעורבת אחרת, יצדיק את המסקנה שדין האישום להתבטל מטעמי הגנה מן הצדק, בין מפני שבאיזון בין האינטרסים הציבוריים המתנגשים גובר העניין שבקיום המשפט ובין (וזה, כמדומה, המצב השכיח) מפני שבידי בית-המשפט מצויים כלים אחרים לטיפול בנפסדות מהלכיהן של הרשויות. ביטולו של הליך פלילי מטעמי הגנה מן הצדק מהווה אפוא מהלך קיצוני שבית-המשפט אינו נזקק לו אלא במקרים חריגים ביותר, בדרך כלל יידרש הנאשם להראות, שהתקיים קשר סיבתי בין התנהגות הנפסדת של הרשויות לבין הפגיעה בזכויותיו.

ההכרעה בשאלה, אם המקרה שלפני בית-המשפט מצדיק את החלתה של הגנה מן הצדק אמורה לשקף איזון נאות בין מכלול הערכים, העקרונות והאינטרסים השונים הכרוכים בקיומו של ההליך הפלילי. מן העבר האחד, ניצבים האינטרסים התומכים בהמשך קיומו של ההליך ובהם העמדת מפרי הוראה חוקית ובענייננו המפרים הוראות חוקי שמורות הטבע וגנים לאומיים ופגיעה בערכי טבע והעמדתם לדין ומיצוי הדין עימם, הוצאת האמת לאור, קיומם של מנגנוני גמול, הרתעה וענישה. ומן העבר השני ניצבים האינטרסים השוללים, במקרה הקונקרטי, את המשך קיומו של ההליך, ובהם הגנה על זכויות היסוד של הנאשם, פסילת מהלכיה הנפסדים לכאורה של הרשות והרתעתה מפני נקיטת מהלכים דומים בעתיד, שמירה על טוהר ההליך השיפוטי, ושמירת אמון הציבור בבית-המשפט.

שאלת החלתה של הגנה מן הצדק על מקרה נתון טעונה בחינה בת שלושה שלבים:

בשלב הראשון על בית-המשפט לזהות את הפגמים שנפלו בהליכים שננקטו בעניינו של הנאשם ולעמוד על עוצמתם וזאת במנותק משאלת אשמתו או חפותו.

בשלב השני על בית-המשפט לבחון אם בקיומו של ההליך הפלילי חרף הפגמים יש משום פגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות. בשלב זה, נדרש בית-המשפט לאזן בין האינטרסים השונים, שהעיקריים שבהם פורטו לעיל, תוך שהוא נותן דעתו לנסיבותיו הקונקרטיות של ההליך שבפניו. בתוך כך עשוי בית-המשפט לייחס משקל בין היתר, לחומרת העבירה המיוחסת לנאשם, לעוצמת הראיות (הלכאוריות או המוכחות) המבססות את אשמתו. לנסיבותיו האישיות של הנאשם ושל קורבן העבירה; למידת הפגיעה ביכולתו של הנאשם להתגונן; לחומרת הפגיעה בזכויות הנאשם ולנסיבות שהביאו לגרימתה; למידת האשם הרובץ על כתפי הרשות שפגעה בהליך או בנאשם, וכן לשאלה אם הרשות פעלה בזדון או בתום-לב. ברי כי בגיבוש האיזון בין השיקולים הנגדיים ייחס בית-המשפט לכל אחד מהשיקולים את המשקל היחסי הראוי לו בנסיבותיו הקונקרטיות של המקרה הנתון. כך, למשל, ככל שמעשה העבירה חמור יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבהעמדה לדין; וככל שמעשה הרשות שערורייתי יותר ופגיעתו בנאשמת ובזכויותיה חמורה יותר, יגבר משקלו של האינטרס הציבורי שבשמירת זכויותיו של הנאשם ובריסון כוחה של הרשות.

בשלב השלישי, מששוכנע בית-המשפט כי קיומו של ההליך אכן כרוך בפגיעה חריפה בתחושת הצדק וההגנות, עליו לבחון האם לא ניתן לרפא את הפגמים שנתגלו באמצעים יותר מתונים ומידתיים מאשר ביטולו של כתב-האישום, בין היתר, עשוי בית-המשפט לקבוע כי הפגיעה שנגרמה לנאשם אף שאינה מצדיקה את ביטול כתב האישום שהוגש נגדו מצדיקה היא את ביטולם של אישומים ספציפיים, או תהא ראויה להישקל לטובתו בקביעת עונשו, אם יורשע. כן עשוי בית המשפט לקבוע, כי תיקון הפגיעה יכול שיעשה במסגרת בירורו של המשפט, כגון בבירור שאלת קבילותה של ראיה שהושגה תוך שימוש באמצעים פסולים.

ג. מן הכלל אל הפרט:

1. ב"כ הנאשם העלה מספר טענות לביסוס טענת ההגנה מן הצדק לרבות זו בגין אכיפה בררנית. עם זאת, ספק בעיני אם ניתן לקבל החלטה מושכלת בטענות אלו ללא בירור עובדתי מעמיק הן ביחס לסוגיית ההיתרים אשר ניתנו ערב תיקון תקנה 6 כאמור בטיעוני ב"כ הנאשם וחוקיותם, הן ביחס לרכיב

העובדתי הנתען בכתב האישום כנגד הנאשם ונראה (הגם שטרם הובהר הנושא "ברחל בתך הקטנה") כי הנאשם כופר בו לעצם דריסתו המכוונת הנתענת של חזיר הבר בידי הנאשם והן לעניין חלקם של עדי התביעה 1,2 בביצוע עבירות, אם בכלל.

2. להכרעה עובדתית זו משקל ממשי בבחינת בקשת הנאשם לזיכוי מחמת הגנה מן הצדק בטענה כי חוסה תחת ההיתר שקיבל כנלווה לציד, טענתו כי המאשימה פעלה שלא כדין ובאופן מודע, חלקם של עדי התביעה 1,2 בביצוע עבירות ציד במקרה זה ועריכת אפליה פסולה בעניינו לעומתם.

3. בלא הכרעה עובדתית זו לא אוכל בשלב זה לקבל טענות הנאשם בגין מחדלים ופגמים בהתנהלות המאשימה המוכחשים מכל וכל בתגובתה לבקשה ואין די בסרטון בו צפה בית המשפט בהסכמת הצדדים כדי לבסס החלטה בגין פגמים אלו. בהינתן קביעה זו קל וחומר שאין בית המשפט יכול לקבוע מסמרות בטענת הנאשם לפגמים חמורים העולים כדי זיכוי מטעמי הגנה מן הצדק. עם זאת אציין בהקשר זה כי יקשה לקבוע, בוודאי בשלב ראשוני זה, כי דריסת החזיר באופן מכוון, באם תוכח ראייתית בידי המאשימה, חוסה תחת ההיתר שקיבל הנאשם כנלווה.

4. ב"כ הנאשם טען לשיהוי בהגשת כתב האישום אשר גרם לעיניו דין בעניינו של הנאשם וגרם לציפייה כי גם כנגדו לא יוגש כתב האישום. עיון בכתב האישום מעלה כי הוגש בחלוף למעלה משנתיים מיום ביצוע לכאורה של העבירות. עם זאת ובטרם נחשף בית המשפט למלוא חומר הראיות הרי שאין נפרסת בפני בית המשפט תמונה ראייתית רחבה אשר תבסס הקביעה בגין משך השיהוי שנגרם במקרה זה מעת ביצוע פעולת חקירה אחרונה ועד הגשת כתב האישום לרבות המועד בו הובא לידיעת המאשימה עצם ביצוע לכאורה של העבירות מושא כתב האישום שבפני. יתרה מכך וגם אם אצא מנקודת הנחה כי המאשימה השתתתה בהגשת כתב האישום מסמוך למועד ביצוע העבירות לכאורה ועד הגשת כתב האישום הרי שלא הוכח בפני ולו בהבאת ראשית ראיה כי שיהוי זה נעשה ממניעים פסולים או זרים ולא מצאתי בחלוף שנתיים עד הגשת כתב האישום, שעה שתקופת ההתיישנות בגין עבירות מסוג עוון, כדוגמת העבירות בכתב האישום שבפני, הועמד על ידי המחוקק על חמש שנים (סעיף 9 לחוק סדר הדין הפלילי (נוסח חדש), תשמ"ב - 1982) משום תקופה מקוממת או בלתי מידתית בעליל שעה שכתב האישום לא הוגש על סיפה של תקופת ההתיישנות.

כמו כן לא הוכח בפני בשלב זה כי השיהוי בהגשת כתב האישום גרם לנאשם עינוי דין או נזק בלתי מידתי אשר נגרם לכל חשוד אשר מוגש כנגדו כתב אישום שעה שלא הוכח כי בקשת הנאשם לקבלת רישיון ציד או אישור זכאות היתה מתקבלת באם היה מוגש כתב האישום בסמיכות זמנים לאירוע מושא כתב האישום.

5. לאור האמור לעיל בקשת ב"כ הנאשם לביטול כתב האישום או זיכוי נדחית.

6. במעמד הישיבה הקרובה ישמע מענה מפורט מטעם הנאשם לכתב האישום בהתייחס לעובדות כתב

האישום ויערך דיון לפי סעיף 144 לחסד"פ.

7. המזכירות תעביר ההחלטה בדחיפות לצדדים.

ניתנה היום, י"ז אדר תשע"ח, 04 מרץ 2018, בהעדר הצדדים.